



Arrest

nr. 145 942 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 oktober 2014. Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; geen geldig visum of visumvervangende verblijfsvergunning.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep omdat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Door te stellen dat verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 8 EVRM.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(...)Dat art. 74/13 als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art.1 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoekster meent zich in deze situatie te bevinden. Meer bepaald heeft verzoekster een aanvraag registratie wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Kraainem.

Dat de gedaagde volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven. Dat deze bepaling allicht refereert naar art. 8 EVRM.

Het is de logica zelve dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Gedaagde is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoekster om te zetten in een legaal statuut.

Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht. Meer nog er wordt geen ekle overweging gegeven omtrent art. 8 EVRM.

Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Dat de beslissing in zijn geheel geen rekening houdt met het overduidelijk aanwezige gezinsleven van verzoekster.

Dat zij daarmee ook de hoorplicht heeft genegeerd, immer mocht zij op correcte wijze de hoorplicht hebben uitgevoerd dan had zij geweten dat er sprake is van een familieleven en er sprake is van een aanvraag registratie wettelijke samenwoning en dan had zij dit moeten beoordelen cfr art. 8 EVRM en art 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat evenwel de motivering voor wat betreft nergens in concreto ingaat op de situatie van verzoekster. Dat zulks een motivering ontoelaatbaar is. Het volstaat immers niet de juridische bepaling te citeren. Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Vaste rechtspraak van het Hof stelt dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het staat niet ter betwisting dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing.

Waar het om draait in dit verband is dat door de uitoefening van het hoorrecht de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3. Vooreerst dient aan de hand van het administratief dossier te worden opgemerkt dat, zoals de verwerende partij reeds aangeeft in haar nota, de ambtenaar van de burgerlijke stand op 9 oktober 2014 op basis van artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek ter kennis heeft gebracht aan verzoekster en haar partner dat hij de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning, aangegaan op 25 september 2014 tussen verzoekster en haar 25 jaar oudere Belgische partner, in de bevolkingsregisters heeft uitgesteld daar een verder onderzoek zich opdrong in verband met de motieven van het afsluiten van de wettelijke samenwoning. De aanvraag tot registratie van een wettelijke samenwoning heeft als dusdanig geen invloed op verzoeksters illegale verblijfssituatie, minstens toont verzoekster dit niet aan. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning waarvan zij melding zou gemaakt hebben aan de verwerende partij tijdens haar horen, aanleiding zou gegeven hebben tot een andersluidende beslissing. De Raad merkt nog op dat verzoekster bij haar verzoekschrift ook geen ondertussen verkregen registratie van wettelijke samenwoning voegt op grond waarvan – er weze aan herinnerd – gezinsherenigingsprocedures openstaan op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster concretiseert voorts op geen enkele wijze dat er tussen haar en haar toekomstige partner sprake is van een gezinsleven dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM, noch biedt het administratief dossier enige indicaties op dit vlak. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verwerende partij had kunnen motiveren in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nog daargelaten de vraag of deze wetsbepaling de plicht tot formele motivering inhoudt. De Raad wijst er voorts op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoekster heeft dan ook geen belang bij haar kritiek dat er niet gemotiveerd werd in het licht van artikel 8 EVRM, nog daargelaten de vraag of deze bepaling een plicht tot formele motivering inhoudt. Minstens toont zij op onvoldoende concrete wijze aan dat, mocht zij gehoord geweest zijn, zij elementen zou hebben meegedeeld in het licht van artikel 8 EVRM die de verwerende partij zouden hebben aangezet tot een andersluidende beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In het tweede middel werpt verzoekster op: *“Schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet. Onbevoegdheid.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Dat de bestreden beslissing genomen werd door mevrouw [L.F.], met vermelding van de functie administratief deskundige.

Evenwel is een administratief deskundige niet bevoegd een beslissing te nemen inzake art. 7 van de Vreemdelingenwet. Op geen enkele moment vermeldt het Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 9 maart 2009 dat een administratief deskundige bevoegd is dergelijke beslissing mag nemen.

Dat derhalve de onbevoegdheid van de steller vaststaat.

Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard.”

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing werd genomen door een administratief deskundige, mevrouw F.L., terwijl ze niet bevoegd is een beslissing te nemen inzake artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster vermeldt *“het Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 9 maart 2009”* op geen enkel moment dat een administratief deskundige bevoegd is dergelijke beslissing te nemen.

Artikel 6, §2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

“De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Artikel 13, §2 van dit ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Uit de bij de nota met opmerkingen gevoegde, niet betwiste, akte tot aanstelling van de Directeur-generaal van 9 mei 2014 blijkt dat mevrouw F.L. wordt aangewezen om ook de bevoegdheden uit te oefenen die krachtens § 1 van de artikelen 6 en 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 zijn overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste de functie van attaché uitoefenen. Verzoeksters betoog dat de onbevoegdheid van de *“steller”* vaststaat kan aldus niet worden bijgetreden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA